



Arrest

nr. 220 397 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient een verzoek tot internationale bescherming in op 9 juni 2009.

1.2. Op 19 juli 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 53 746 van 23 december 2010 van de Raad wordt de verzoekende partij eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.4. Op 7 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 29 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest van de Raad nr. 183 688 van 10 maart 2017 wordt van het beroep vermeld in punt 1.5. de afstand van geding vastgesteld.

1.7. Op 30 juli 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 22 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 17 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 23 maart 2015 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 23 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 23 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest van de Raad nr. 183 689 van 10 maart 2017 wordt het beroep vermeld in punt 1.8. verworpen.

1.14. Bij arrest van de Raad nr. 183 690 van 10 maart 2017 wordt het beroep vermeld in punt 1.9. verworpen.

1.15. Op 16 mei 2017 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

1.16. Op 17 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.15. onontvankelijk wordt verklaard.

1.17. Op 28 september 2017 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

1.18. Op 23 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.17. onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.19. Op 18 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van de staten,*

Uiterlijk op 17/04/2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 71 alinea 1, van de wet:

2°

X de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 26.12.2015 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Uit het dossier blijkt dat de betrokkene een partner, kinderen en familie in België heeft. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dienst land van herkomst.”

1.20. Op 19 maart 2018 dient de verzoekende partij een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.21. Op 5 april 2018 geeft de arts-adviseur zijn advies.

1.22. Op 6 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.20. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.23. Bij arrest van de Raad nr. 202 603 van 17 april 2018 wordt het beroep vermeld in punt 1.11. verworpen.

1.24. Bij arrest van de Raad nr. 202 717 van 19 april 2018 wordt het beroep vermeld in punt 1.12. verworpen.

1.25. Bij arrest van de Raad nr. 212 043 van 6 november 2018 wordt het beroep vermeld in punt 1.22. verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringplicht.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/112/EG bepaalt:

“Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Een lopende regularisatieprocedure met beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient aanzien te worden als een procedure zoals vermeld in artikel 6.5 van de Richtlijn.

De Richtlijn stelt dat in dat geval moet overwogen worden om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

Dergelijke overweging, die kan leiden tot het wel verlenen van een terugkeerbesluit, is niet aanwezig in de hier bestreden beslissing.

Er is overigens in de bestreden beslissing geen enkele vermelding van artikel 6.5 van de Richtlijn.”

3.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen lopende regularisatieaanvragen waren. Enkel een beroep tegen de beslissing van 23 april 2015 waarbij de aanvraag tot medische regularisatie van 23 maart 2015 onontvankelijk werd verklaard, was op dat ogenblik hangende.

3.1.3. Artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn stelt als volgt:

“Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

De Raad wijst erop dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124).

Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken EU-richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door EU-instellingen of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Uit de bewoordingen van artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde “kunnen” beslissen om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit zolang een verblijfsprocedure loopt. Het betreft hier een zogenaamde “kan” bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het afzien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit worden gelezen. Dit behoort tot de soevereine bevoegdheid van de lidstaten.

In het licht van deze elementen blijft de verzoekende partij derhalve in gebreke om aan te tonen dat *in casu* aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen.

3.1.4. Er blijkt verder ook niet dat de formele motiveringsplicht of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 zover reikt dat een bestuur, naast de redenen waarom wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ook moet motiveren waarom het niet afziet van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te meer waar het in een voorafgaandelijk genomen beslissing reeds motiveerde waarom de door de verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen gezondheidstoestand haar niet verhindert om terug te keren naar het herkomstland. Deze beslissing werd de verzoekende partij ter kennis gebracht. De verzoekende partij leest ten onrechte in het reeds besproken artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn een bijkomende (formele) motiveringsplicht. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *in casu* niet concreet aannemelijk gemaakt.

3.1.5. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting verder niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Een miskennis van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

3.1.6. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de Raad bij arrest van 17 april 2018 met nummer 202 603 het beroep tegen de beslissing van 23 april 2015 waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, heeft verworpen. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij nog een voldoende belang heeft bij haar middel.

3.1.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 75, §2 en artikel 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Op basis van artikel 7, alinea 1, 2° vreemdelingenwet werd het bevel genomen.

Er wordt gesteld dat verzoeker die vrijgesteld is van de visumverplichting sedert 26.12.2015 op het Schengengrondgebied verblijft en dat bijgevolg de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen overschreden is.

Het motief gaat voorbij aan het gegeven dat verzoeker na die datum gedwongen het land heeft verlaten, zodat vermeld argument niet meer opgaat.

Tweede onderdeel,

Artikel 74/13 bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Verzoeker verwijst naar de tekst van art. 41 van het Handvest.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt in overweging 28 gesteld hoe de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken.

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker een middel in verband met de hoorplicht opgeworpen. Het arrest wordt hier voor herhaald aanzien voor wat betreft de passage vermeld in het inleidend verzoekschrift van verzoeker.

Dat in casu de Raad reeds als volgt motiveerde op het middel in verband met het hoorrecht:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in casu van toepassing is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in een arrest (26.09.2014, nr. 130.247) dat het hoorrecht van toepassing was, en overwoog als volgt:

"Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om gehoord te worden en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden d.i. een besluit dat de belangen van een betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012 C277/11, M.M, r.o. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak)".

(...)

"Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a. ro. 34)".

In casu vindt art. 41 van het Handvest toepassing; het grondwettelijk Hof heeft bevestigd dat art. 9ter Vw een omzetting is van Richtlijn 2004/83.

Dat art. 41 van het Handvest evenwel slechts toepassing vindt als het horen tot een andere afloop van de procedure had kunnen leiden. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn medische toestand die zeer ernstig is. Wanneer hij zou gehoord zijn had hij deze medische toestand en de schending van artikel 3 EVRM kunnen aanbrengen.

Wanneer verzoeker zouden gehoord geweest zijn hadden de behandelende artsen dit standpunt naar aanleiding van het horen naar voor gebracht.

Wel nu, verzoeker meent zich in een dergelijke situatie te bevinden, meer bepaald zou art. 9ter Vw. juncto art. 3 EVRM niet zijn geschonden als verzoeker gehoord zou zijn geweest.

Verzoeker heeft een gezinsleven in België. Hij heeft hier een echtgenote en twee kinderen.

Ook artikel 8 EVRM komt in aanmerking. Hij is hier niet over gehoord.

Het in dit kader opgegeven motief 'dat uit het dossier blijkt' heft de schending van de hoorplicht niet op. Het hoorrecht is ook bedoeld om de actuele toestand van de gezinsrelatie in te schatten. Uit het hoorrecht zou gebleken zijn dat verzoeker contact nastreeft met zijn in België verblijvende kinderen.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet op zich, minstens in samenlezing met artikel 41 Handvest en met artikel 3 en 8 EVRM zijn geschonden.

Derde onderdeel,

Als motief in het kader van het gezinsleven wordt met verwijzing naar het dossier bevestigd dat verzoeker in België partner, kinderen en familie heeft.

Er wordt evenwel gesteld dat hij niet samenwoont met zijn kinderen en de uitwijzing 'niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen heeft als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon of internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dienst land van herkomst.'

Verzoeker betwist dit motief. Het is geen fair-balance toets.

Het gaat ook om een louter theoretische en stereotiepe beoordeling daar op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de specifieke context van de relatie van verzoeker met zijn kinderen.

Algemene en standaardmotieven voldoen niet aan de vereiste dat een motivering afdoende moet zijn."

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij sedert 26 december 2015 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. Eveneens wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een partner, kinderen en familie heeft in België, doch dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met de minderjarige kinderen, zeker indien

contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de verzoekende partij zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat de ouder te gaan opzoeken in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

De verzoekende partij betoogt dat gesteld wordt dat zij sedert 26 december 2015 op het Schengengrondgebied verblijft en dat bijgevolg de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen overschreden is, doch dat dit motief voorbijgaat aan het gegeven dat zij na die datum gedwongen het land heeft verlaten, zodat voormeld argument niet meer opgaat.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat het bevel wordt afgeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij een vreemdeling is die vrijgesteld is van de visumplicht en langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Dit motief volstaat om de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te schragen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 27 september 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, zodat kan aangenomen worden dat de verzoekende partij op dat ogenblik zich reeds op het grondgebied bevond. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet, en de verzoekende partij toont niet aan, dat zij tussen 27 september 2017 en 18 maart 2018, ogenblik van het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, het grondgebied heeft verlaten.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij gelet op de feitelijke gegevens van het dossier foutief heeft vastgesteld dat zij een vreemdeling is die vrijgesteld is van de visumplicht en langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat voorbijgegaan wordt aan het gegeven dat zij na 26 december 2015 gedwongen het land heeft verlaten.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt voorts onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.2.4.1. De verzoekende partij betoogt dat zij een gezinsleven heeft in België en dat zij hier een echtgenote heeft.

Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij een echtgenote heeft in België. De verzoekende partij verduidelijkt verder in haar verzoekschrift niet wie haar partner is en geeft verder geen verduidelijking over een bestaand gezinsleven met een partner in België. Een beschermingswaardig gezinsleven met een partner of echtgenote wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4.2. Betreffende het gezinsleven in België met haar kinderen, stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen wordt betwist of weerlegd. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven wordt *in casu* zodoende aangenomen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki*

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 89).

In de bestreden beslissing wordt betreffende het gezinsleven met de kinderen gemotiveerd wat volgt:

"Uit het dossier blijkt dat de betrokkene een partner, kinderen en familie in België heeft. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dienst land van herkomst."

Uit voorgaande motieven blijkt dat de verwerende partij betreffende het gezinsleven met de kinderen een afweging heeft gemaakt waarbij zij rekening heeft gehouden met de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming – waarbij wordt vastgesteld dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op de kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met de kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijkt vanuit het land waarnaar zij zal worden uitgewezen – en met de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet – waarbij wordt vastgesteld dat er voor de kinderen geen beletsel bestaat om de verzoekende partij te gaan opzoeken in het land van herkomst.

Met haar betoog dat zij deze motieven betwist, dat dit geen *fair balance*-toets is, dat het gaat om een louter theoretische en stereotiepe beoordeling daar er op geen enkele wijze rekening is gehouden met de specifieke context van haar relatie met haar kinderen, toont zij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij kan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat het om een louter theoretische en stereotiepe beoordeling gaat, daar de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden heeft met de specifieke situatie van de verzoekende partij, zijnde *in casu* een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen. Zij toont niet aan met welke specifieke context van haar relatie met haar kinderen de verwerende partij nagelaten heeft

rekening te houden bij haar belangenafweging. Waar zij stelt dat zij contact nastreeft met haar in België verblijvende kinderen, beperkt zij zich tot een loutere bewering, die zij geenszins staft. Bovendien toont zij geenszins aan op welke wijze het feit dat zij heden contact nastreeft met haar in België verblijvende kinderen, afbreuk doet aan de gemaakte belangenafweging.

De verzoekende partij toont aldus niet met concrete gegevens aan dat de door de verwerende partij gemaakte belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk is.

3.2.4.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling.

3.2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Het Hof heeft daarentegen wel gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verzoekende partij betoogt dat zij, als zij zou zijn gehoord geweest, had kunnen wijzen (i) op haar medische toestand die zeer ernstig is en op de schending van artikel 3 van het EVRM en op het standpunt van de behandelende artsen alsook (ii) op het gezinsleven in België daar zij een echtgenote en twee kinderen heeft, dat artikel 8 van het EVRM in aanmerking komt, dat de actuele toestand betreffende de gezinsrelatie erin bestaat dat zij contact nastreeft met haar in België verblijvende kinderen.

3.2.5.1. Betreffende haar gezins- en familieleven en het argument dat zij elementen had kunnen aanbrengen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en de actuele toestand van de gezinsrelatie, wijst de Raad erop dat uit punt 3.2.4 blijkt dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met een echtgenote/partner niet aannemelijk maakt – zodat zij niet aantoonde dat hiermee rekening diende te worden gehouden conform artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet – en voorts blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven met de kinderen in overweging heeft genomen en hieromtrent een belangenafweging heeft doorgevoerd – zodat conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven en het belang van het kind –, waarbij werd vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de gemaakte belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk is en zich beperkt tot de blote bewering dat zij actueel contact nastreeft met haar in België verblijvende kinderen, en bijgevolg dat de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat mocht zij gehoord geweest zijn, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

3.2.5.2. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij had kunnen wijzen op haar ernstige medische problemen, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter wijzen op een ernstige medische problematiek, zonder enige verduidelijking of begin van bewijs. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar medische problemen heeft voorgelegd aan het bestuur in het kader van meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De laatste aanvraag voor het nemen van de bestreden beslissing -waarin zij alle nuttige elementen heeft kunnen bijbrengen, zodat het doel van de hoorplicht op dat vlak werd bereikt- werd bij beslissing van 23 oktober 2017 ongegrond verklaard omdat het aangehaalde medische probleem niet kon weerhouden worden daar uit het voorgelegd medische dossier niet kon worden afgeleid dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het medisch advies van 23 oktober 2017 waarop de beslissing van 23 oktober 2017 steunt werd immers vastgesteld dat de zorgen, opvolging, behandelingen en medicatie die de verzoekende partij behoeft voor de door haar aangegeven aandoeningen beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst. Niet alleen impliceert dit dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft alsmede in het licht van artikel 3 van het EVRM, maar ook dat de verzoekende partij op de hoogte is van de motieven die de gemachtigde ertoe hebben gebracht de medische problemen niet te weerhouden. In die zin toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan welk belang zij erbij zou hebben dat in het bestreden bevel om het grondgebied deze motieven zouden worden herhaald.

De verzoekende partij brengt geen andere bewijskrachtige gegevens bij over haar gezondheidstoestand op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dan deze die lagen besloten in de voormelde aanvraag. Zij wijst erop dat indien zij gehoord was geweest, de behandelende artsen hun standpunt hadden kunnen naar voren brengen, doch laat zij na te verduidelijken, laat staan dat zij dit staakt met bewijskrachtige stukken, wat het standpunt van de behandelende artsen is betreffende haar medische problematiek.

3.2.5.3. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij een schending van de hoorplicht, van artikel 41 van het Handvest, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.2.6. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het bestreden bevel is genomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is om op basis van de feitelijke vaststellingen en in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.7. De Raad stelt ten slotte vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 75, §2 en 81 van het Vreemdelingenbesluit zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.2.8. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER